

ρίαν. Ἄλλ' ἡ ραδιουργία κατώρθωσεν ἐν μέρει νὰ διαγείρῃ τὴν δυσπιστίαν τοῦ βέη κατὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ του, πρὸς ὃν παρενέβαλε προσκόμματα πρὸς παράλυσιν τῶν ἐνεργειῶν του. Ἐνώπιον τῶν ἐμποδίων καὶ ραδιουργιῶν τούτων ὁ στρατηγὸς βλέπων ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ διατηρήσῃ τὴν θέσιν του ἐπωφελῶς δὲν ἐδίστασε νὰ παραιτηθῇ ἐν ἔτει 1877, μετὰ μεγάλης δυσταρεσκείας τοῦ τόπου. Κατὰ τὸν Αὐγούστου τοῦ 1878, ὁ στρατηγὸς Χερδὶν ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὁ Ἀβδουλ Χαμίτ ἐνόμισε καθήκον αὐτοῦ, ἐν τῇ κρίσει ἣν διέρχεται ἡ αὐτοκρατορία του, νὰ καλέσῃ καὶ πέραν τῶν συνόρων, ἄνθρωπον ἱκανὸν νὰ τὸν βοηθήσῃ διὰ τῶν φώτων καὶ τῆς πείρας του. Ἡθέλησε λοιπὸν ἀμέσως νὰ τὸν θέσῃ ἐν ἐνεργείᾳ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν κοινῶν καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὰ χαρτοφυλάκια ὑπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως. Ἄλλ' ὁ στρατηγὸς ἀπεποιήθη καταρχάς, φέρων ὡς λόγον τὴν ἄγνοιαν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων τῆς Τουρκίας καὶ τὴν πρόθεσιν αὐτοῦ νὰ μείνῃ πιστὸς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Τύνιδα καὶ νὰ ἐπανελθῇ μίαν ἡμέραν εἰς πρῶτην κλήσιν ἢ πρῶτον κίνδυνον. Ἐπειδὴ ὅμως κατεγίνοντο τότε εἰς τὴν διοργάνωσιν ἐπιτροπῆς ἐντολὴν ἐχοῦσης τὴν διαρρυθμίσαι τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, εἶχε δὲ παράσχει δείγματα τῆς ἐπὶ τοιούτων ὑποθέσεων ἱκανότητος αὐτοῦ, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποποιήθῃ τὴν προεδρίαν τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης. Ἐκ τῆς θέσεως ταύτης ὁ Σουλτάνος τὴν 22 τοῦ ἀπελθόντος Νοεμβρίου τὸν προσέλαβε, κατανικήσας τὴν ἀντίστασιν αὐτοῦ, καὶ τὸν διώρισε μέγαν βεζύρη, ἐπὶ κεφαλῇ ὑπουργείου οὐ μετέχουσιν ὁ στρατηγὸς Ὁσμὰν πασᾶς καὶ ὁ Καραθεοδωρῆ πασᾶς. Ἡ ὑπουργικὴ αὕτη μεταβολὴ κατὰ τινα ἐγκύκλιον ἀπευθυνθεῖσαν ὑπὸ τοῦ νέου μεγάλου βεζύρου τοῖς ἀντιπροσώποις τῆς Πύλης εἰς τὸ ἐξωτερικόν, σκοπεῖ τὴν λύσιν, διὰ δραστηρίων μέτρων, τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐκ τῆς ἐν Βερολίνῳ συνθήκης προκύπτόντων, πρὸς δὲ καὶ τῶν ἐσωτερικῶν δυσχερειῶν. «Ὡς πρὸς ἐμὲ, εἶπεν οὗτος, ἀπαντῶν εἰς τὰ συγχαρητήρια τοῦ πατριάρχου τῶν ἀρμενίων, πάντες οἱ ὑπῆκοι εἰσὶν ἴσοι. Ἡ δικαιοσύνη ἀπονεμηθήσεται μετ' ἀμεροληψίας· τὰ ὑπουργήματα δοθήσονται ἄνευ διακρίσεως θρησκευμῆτος, ἐν δὲ τοῖς ναοῖς ἡμῶν θέλομεν παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ ἐκτείνῃ τὴν προστασίαν αὐτοῦ ἐφ' ὑμῶν, ἐπὶ τῇ ἐκκλησίᾳ ὑμῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ ποιμνίου ὑμῶν». Θὰ δυνήθῃ ἄρα γε ὁ Χερδὶν νὰ ἐκτελέσῃ τὰς ἐπαγγελίας ταύτας; Τοῦτο ὁ χρόνος θέλει δείξει.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΣΡΑΕΛΗ

ΕΚΑΣΤΟΣ γινώσκει ὅτι ὁ λόρδος Βήκονσφελδ εἶναι Ἰσραεῖς ἢ τοῦλάχιστον Ἑβραϊκῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ δὲν εἶναι γενικῶς γνωστὸν πῶς συμβαίνει νὰ μὴ εἶναι πλέον μέλος τῆς συναγωγῆς. Ἡ οἰκογένεια τοῦ Δισραέλη εἶναι τόσοῦτον ἀρχαία ὅσον πολλὰ τῶν εὐγε-

ναστέρων οἰκογενειῶν τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Ἐν τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ ἑκατονταετηρίδι οἱ πρόγονοι τοῦ ἐνεστῶτος πρωθυπουργοῦ ἰδρῦθησαν ἐν Ἰσπανίᾳ, ἐνθα ἦσαν ἰσχυροὶ καὶ πλούσιοι ἔμποροι, ἀλλ' ἐξεδιώχθησαν ἐκεῖθεν περὶ τὸ τέλος τῆς ἑκατονταετηρίδος ἐκείνης ἐκ τῶν καταδρομῶν τῆς Ἰερᾶς Ἐξετάσεως ὅπως ζητήσῃ αὐτοὺς καταφύγιον ἐν τῇ γῇ τῆς Ἑνετικῆς δημοκρατίας. «Ἐκεῖ», λέγει ὁ λόρδος Βήκονσφελδ, ἐν τῷ προοιμίῳ αὐτοῦ εἰς τὰ ἔργα τοῦ πατρὸς του, «εὐγνώμονες εἰς τὸν Θεὸν τοῦ Ἰακώβ, ὅστις ἐβοήθησεν αὐτοὺς εἰς δοκιμασίας ἀνεκδιηγήτους καὶ ἐφύλαξεν αὐτοὺς ἐξ ἀνηκούστων κινδύνων ἔλαβον τὸ ὄνομα Δ' Ἰσραὴλ—ὄνομα τὸ ὁποῖον οὐδέποτε πρότερον ἔφερε ἕως τότε οὐδεμία ἄλλη οἰκογένεια—ὅπως τὸ γένος αὐτῶν διὰ παντός ἀναγνωρίζεται. Ἡ οἰκογένεια ἡδαιμόνει ἐν Ἑνετίᾳ ὡς καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ, ἐν ἔτει δὲ 1745 ὁ Βενιαμὴν Δισραέλης ἀπεσύρθη τῆς ἐργασίας καὶ ἀπεκατέστη ἐν Ἐνφειλδ τῆς Ἀγγλίας, ἐνθα, ὡς ὁ ἔγγονος αὐτοῦ ἀναφέρει, διήλθε τὸν καιρὸν αὐτοῦ παίζων οὐστ' μετὰ τοῦ σὶρ Ὀρκτίου Μάνν, τρώγων μακαρόνια μαγειρευόμενα ὑπὸ τοῦ προξένου τῆς Ἑνετίας καὶ ἔδων τὰ ἀσμάτια τῆς ἡλιοσκεποῦς Ἰταλίας. Ὁ Βενιαμὴν Δισραέλης ἦτον ὁ κατ' οὐσίαν πρόγονος τοῦ ἐνεστῶτος λόρδου Βήκονσφελδ πρὸς ὃν λέγεται ὅτι ὁμοιάζει ὀλίγον κατὰ τὸν χαρακτῆρα. Ἦτον ὁ φίλος τοῦ Walpole καὶ ἐν Ἐνφειλδ καὶ ἀλλαγῇ εἶχε περὶ αὐτὸν πολλοὺς διακεκριμένους ἄνδρας διερχόμενος βίαν πολυτελοῦς ἀνέσεως. Οὐδὲν ἦττον ἦν πιστὸς Ἰουδαῖος, καὶ μέλος τῆς Ἰσπανικῆς καὶ Πορτογαλικῆς συναγωγῆς ἐν Λονδίνῳ. Ἐν ἔτει 1782 ἐδέχθη τὴν θέσιν Ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Πορτογαλλικοῦ Ἐλετήμονος Σχολείου, καὶ ἄλλα ἀξιώματα τιμῆς κατείχε. Ἐτήρησε τὴν σχέσιν αὐτοῦ πρὸς τὴν Συναγωγὴν μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ συμβάντος τῷ 1816, ὅτε ἐτάφη ἐν τῷ Ἰουδαϊκῷ κοιμητηρίῳ ἐν Mile End τοῦ Λονδίνου, ἐνθα λίθος φέρουσα τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν ἔτι καὶ νῦν εὐρεται:

«Ἰσρὸν τῇ μνήμῃ τοῦ Βενιαμὴν δ' Ἰσραὴλ, γεννηθέντος τῇ 22 Σεπτεμ. 1750, θανόντος δὲ τῇ 28 Νοεμβρ. 1816. Ἦτο προσφιλὴς σύζυγος, πατὴρ καὶ φίλος.

Ὁ υἱὸς τοῦ Βενιαμὴν Δισραέλη Ἰσαὰκ ἐγεννήθη ἐν Ἐνφειλδ τῷ 1776. Ἐν ἔτει 1802 ἐνυμφεύθη Ἰουδαίαν ἐξαισίας καλλονῆς καὶ ἀξιολόγων προτερημάτων, τὴν δεσποινίδα Μαρίαν Βασεβί, ἀδελφὴν τοῦ Ἰσοῦα Βασεβί, ἐξόχου ἀρχιτέκτονος. Δύο ἔτη βραδύτερον, ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ υἱὸς Βενιαμὴν, ὁ νῦν λόρδος Βήκονσφελδ, ἐγεννήθη ἐν Ἐνφειλδ. Κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ὁ Ἰσαὰκ Δισραέλης ἦτο μέλος τῆς ἐν Bevis Marks Συναγωγῆς, καὶ τοι δὲ δὲν παρίστατο τακτικῶς εἰς τὰς τελετάς—αἵτινες κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον πρὶν ἢ τὸ φῶς τῆς μεταρρυθμίσεως ἀρχίσῃ νὰ λάμψῃ μετὰ τῶν Ἀγγλῶν Ἰουδαίων, δὲν συνεδριάζοντο πρὸς τὰς ἰδέας εὐπαιδευτοῦ καὶ πεφωτισμένου ἀνδρός—συνεισέφερον ὅμως γενναίως εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῆς συναγωγῆς. Ἐν ἔτει ὅμως 1813 ὅταν ὁ ἐνεστὼς λόρδος Βήκονσφελδ ἦτο ἐνωσαετής, συμβάν τι ἐπῆλθε ἐπενεγ-

κόν τὸν ἀποχωρισμὸν τῆς οἰκογενείας ἀπὸ τῆς συναγωγῆς, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ ἐξήσκησε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος σταδίου τοῦ λόρδου Βήκονσφηλδ. Ἐάν τοῦτο δὲν συνέβαινε οὗτος πιθανώτατα θὰ ἐξηκολούθει νὰ ᾔνεργον μέλος τῆς Ἰουδαϊκῆς συναγωγῆς.

Τὸ συμβάν περὶ οὗ λαλοῦμεν ἔχει ἐν συντόμῳ οὕτω: Ἡ ἐν *Bevis Marks* συναγωγή, ἐν ἐτησίᾳ τινι ἐκλογῇ, ἐξελέξατο τὸν κ. Ἰσαὰκ Δισραέλην Πρόεδρον ἀλλ' οὗτος ἐνεκα τῆς ἐπὶ τὰ φιλολογικὰ ἀσχολίας καὶ τῆς προϋφύσης ἡλικίας ἀπεποιήθη νὰ δεχθῇ. Ἀλλὰ κατὰ τὰ εἰθισμένα ὁ ἀποποιούμενος τὸ λειτουργημα ὑπέκειτο εἰς πρόστιμον 40 λιρῶν, εἰς δὲ κατεδικάσθη. Ἡρνήθη ὅμως νὰ πληρώσῃ καὶ ἐνῶ ἡ συναγωγή ἐπέμενε γ' ἀφαιρέσει ἀπ' αὐτοῦ τὰ προνόμια τὰ παρομαρτούμενα εἰς τὰ μέλη, οὗτος παρητήθη τὸν Μάρτιον τοῦ 1814 καθολοκληρίαν. Οὕτω ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἰσαὰκ Δισραέλη ἐπαυσε ν' ἀνήκῃ εἰς τὴν συναγωγὴν. Τὸν Μάϊον 1814 ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἰσαὰκ Δισραέλη ἔλαβε τὴν ἀδειαν τῆς ἀρχῆς νὰ θέσῃ νέον ἐπιτάφιον λίθον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ συζύγου τῆς. Τὸν Νοεμβρ. 1816 ὁ Βενιαμὴν Δισραέλης ἐτάφη ἐν τῷ αὐτῷ κοιμητηρίῳ, τῆς ἀκολουθίας τελεσθεΐσης ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς συναγωγῆς παρόντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰσαὰκ Δισραέλη, καὶ τοῦ ἐγγόνου αὐτοῦ λόρδου Βήκονσφηλδ τότε δωδεκαετοῦς. Ἐν ἔτει 1821 ὁ Ἰσαὰκ Δισραέλης ἐζήτησε παρὰ τοῦ Γραμματέως τῆς Συναγωγῆς τὰ πιστοποιητικὰ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ, τὰ ὁποῖα καὶ ἐδόθησαν αὐτῷ ἀφοῦ ἐπλήρωσε τὰ εἰς τὴν Συναγωγὴν ὀφειλόμενα 40 λιρ. καὶ 17 σελ. Αὕτη ἦτο ἡ τελευταία διαπραγματεύσις τῆς οἰκογενείας τοῦ Δισραέλη μετὰ τῆς Συναγωγῆς.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΑΙΣ

Ἡ εἰδωλολατρικὴ φυλὴ Τελουγού, ἥτις κατοικεῖ περὶ τὰ 170 μίλια πρὸς βορρᾶν τῆς Μαδράς τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν ἤρξατο νὰ ἀσπάζεται τὸν χριστιανισμόν μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ προθυμίας. Ἐπὶ ἡμερομηνίαν Ἰουν. 16, 1878 γράφει ὁ παρ' αὐτοῖς ἐργαζόμενος ἱεραπόστολος αἰδ. Κλάου: «Πολλοὶ τῶν κατοίκων πρὸ πολλοῦ χρόνου ἤρξαντο νὰ κρούωσι τὰς θύρας τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας ζητοῦντες τὸ χριστιανικὸν βάπτισμα, ἀλλ' ὅπως βεβαιωθῶμεν περὶ τῆς γνησιότητος τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν, ἐνομίσαμεν φρόνιμον ν' ἀναβάλωμεν τὴν αἵτησιν αὐτῶν ἐπὶ 15 μῆνας· ἡδὴ δὲ πεισθέντες ὅτι οὗτοι εἶναι ἄξιοι τοῦ χριστιανικοῦ βαπτίσματος ἐβαπτίσσαμεν ἐντὸς 24 ἡμέρας 5,429 πρόσωπα.»

Μετὰ τινὰ χρόνον γράφει αὖθις: «Προσετέθησαν καὶ πάλιν 2,262 ψυχαὶ δι' ὧν ὁ ὅλικός ἀριθμὸς τῆς ἐνταῦθα χριστιανικῆς ἐκκλησίας ἀνέβη εἰς 12, 262 μέλη· ἡ συρροὴ ὅμως τῶν προσερχομένων εἶναι τοσαύτη, ὥστε ἀδυνατοῦμεν νὰ βαπτίσωμεν ὅσους προσέρχονται καὶ θεωροῦνται ἄξιοι, ἀνευ ἐπικουρίας τινος ἐξωτερικῆς· καθότι ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπολογίζεται

ταὶ ὅτι θέλει αὐξήσῃ κατὰ 5,000 ἔτι πρὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1879.»

Τοιαύτη προσέλευσις εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν δὲν ἐγένετο ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων. Τὸ κίνημα τοῦτο θέλομεν παρακολουθῇ καὶ πληροφορεῖ κατὰ καιροῦς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν.

Ο ΑΧΜΕΤ ΜΟΥΧΤΑΡ ΠΑΣΑΣ

Ὁ Ἀχμέτ Μουχτάρ πασᾶς ὁ καὶ Γαζής εἶτα ἐπικληθεὶς πρόεδρος τῆς τουρκικῆς ἐρροῦ ἐπιτροπῆς εἶναι εἰς τῶν σπανίων μαθητῶν τῆς ἐν Κωνσταντινου-

πόλει σχολῆς ὅστις ἀνῆλθεν εἰς ὑψηλὰ ἀξιώματα. Ἐχρημάτισε διαδοχικῶς καθηγητὴς, καὶ διοικητὴς τῆς σχολῆς ἐνθα ἐξεπαιδεύθη εἰς τὰ στρατιωτικά. Εἶτα διωρίσθη ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ ἐν Ἀραβίᾳ ἐνθα αἱ ὑπηρεσίαι του προήγαγον αὐτὸν εἰς ἀρχηγὸν ἐν Ἐρζεγοβίνῃ. Ἐκτοτε ἀπώλεσε τὴν δημοτικότητα αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει διότι αἱ ἐπιχειρήσεις αὐτοῦ οὐδόλως ἠδδοκίμησαν. Ἐρρέθη μάλιστα ὅτι κατόπιν τῆς ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἥττης ἐπρόκειτο νὰ εἰσαχθῇ εἰς δίκην· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι διέφυγε τὸν κίνδυνον τοῦτον.

ΜΩΡΙΑΙ,

α'. Τὸ νομίζειν ὅτι ὅσῳ πλείονα τις τρώγει τόσον γίνεται παχύτερος καὶ ῥωμαλαιότερος.

β'. Τὸ νομίζειν ὅτι ὅσῳ πλείονας ὥρας οἱ παῖδες σπουδάζουσιν ἐν τῇ σχολείῳ τόσῳ ταχύτερον μαθαίνουν.

γ'. Τὸ συμπεραίνειν ὅτι ἐάν ὁ περίπατος εἶναι ὑ-